

A stylized illustration of a wolf in a forest. The wolf is depicted in a dark, blocky style with a white face and chest. It is standing on a rocky outcrop, looking directly at the viewer with a fierce expression. The background features dark, jagged trees and a lighter, hilly landscape. The overall color palette is dominated by dark blues, greys, and whites.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΑΓΡΙΑΣ ΦΥΣΗΣ

μετάφραση
Τάκης Μενδράκος

εικονογράφηση
Χαβιέρ Ολιβάρες

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΑΓΡΙΑΣ ΦΥΣΗΣ

Μετάφραση
Τάκης Μενδράκος

Εικονογράφηση
Χαβιέρ Ολιβάρες

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Κλασικά Κείμενα σε Συλλεκτικές Εκδόσεις

Τζακ Λόντον, *Το κάλεσμα της άγριας φύσης*

Jack London, *The Call of the Wild*

Εικονογράφηση: Χαβιέρ Ολιβάρες

Μετάφραση: Τάκης Μενδράκος

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις: Κατερίνα Βασιλοπούλου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ, μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© για την εικονογράφηση Javier Olivares, 2016

Copyright© για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης

ΑΕΕΔΕ, 1996

Το *Κάλεσμα της άγριας φύσης* εκδόθηκε πρώτη φορά στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Macmillan το 1903

Οι εικόνες δημιουργήθηκαν για την ισπανική εικονογραφημένη

έκδοση με τίτλο *La llamada de lo salvaje* (σε μετάφραση

του Héctor Arnau), που εκδόθηκε από τις εκδόσεις Nórdica Libros,

of Fuerte de Navidad 11, 28044, Μαδρίτη

This edition arranged through Oh! Books Agencia Literaria

All rights reserved

Πρώτη έκδοση από τις εκδόσεις Nórdica Libros, 2016

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2018

KET B055 ΚΕΠ 679/18

ISBN 978-960-16-7761-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προλογικό σημείωμα	9
1. Στον δρόμο για το πρωτόγονο	11
2. Ο νόμος του ρόπαλου και του σκυλόδοντου	31
3. Το κυρίαρχο αρχέγονο αγρίμι	48
4. Αυτός που κέρδισε την εξουσία	75
5. Ο μόχθος του χαλινού και της έλξης	92
6. Για την αγάπη ενός ανθρώπου	119
7. Στον απόηχο του καλέσματος	143

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Από τους μεγαλύτερους Αμερικανούς συγγραφείς των αρχών του περασμένου αιώνα, ο Τζακ Λόντον με την εκρηκτική ιδιοσυγκρασία του κατορθώνει να εναρμονίσει ετερόκλητα στοιχεία και ιδέες, όπως εκείνη του πρωτογονισμού και του σοσιαλισμού ή τη λεπταίσθητη λυρική διάθεση με τον ρωμαλέο ρεαλισμό. Όλα αυτά, μαζί με την έντονη κοινωνική κριτική και τις καθοριστικές επιδράσεις του Νίτσε, του Μαρξ και του Δαρβίνου, συγκρότησαν ένα πεζογραφικό σώμα που όχι μόνο κατέκτησε ένα ασυνήθιστα μεγάλο κοινό, αλλά και προβλημάτισε σοβαρά την κριτική σκέψη.

Θα μπορούσε κανείς, μ' έναν πρόχειρο και χονδρικό διαχωρισμό, να επισημάνει τα δύο σκέλη που συγκροτούν αυτό το έργο: εκείνο που δημιουργήθηκε με αφηγηματικό πλαίσιο την Αλάσκα και την εμμονή στο στοιχείο του πρωτογονισμού και εκείνο το διαποτισμένο από τις κοινωνιστικές του ιδέες. Το *Κάλεσμα της άγριας φύσης* ανήκει στο πρώτο σκέλος.

Με το μεγάλο αυτό αφήγημα ο συγγραφέας παρακολουθεί βήμα προς βήμα τη διαδρομή ενός σκύλου από τον Νότο ως την Αλάσκα, όπου επιστρέφει στην πρωτόγονη κατάσταση υπακούοντας στο κάλεσμα της άγριας φύσης.

Οι μεταπτώσεις του ζώου, η χάραξη των πορτρέτων εκείνων που αναζητούν το κίτρινο μέταλλο, η περιγραφή του τοπίου και η τέλεια παρακολούθηση της ακολουθίας των γεγονότων αιτιολογούν τον χαρακτηρισμό του πεζογραφήματος ως μπεστ σέλερ όλων των εποχών.

T.M.

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟ

*«Πόθοι παλιοί σκιρτήματος νομαδικού
που ερεθίζεται από μίαν αλυσίδα εθίμων·
από τη χειμερία νάρκη του ξανά
το άγριο γένος αφυπνίζουν».*

Ο Μπακ δε διάβασε, φυσικά, εφημερίδες, αλλιώς θα είχε μάθει για τα δεινά που περίμεναν όχι μόνο τον ίδιο, αλλά και κάθε σκύλο σκληροτράχηλο, με δυνατούς μυς και μακρύ ζεστό τρίχωμα, από το Πάτζετ Σάουντ ως το Σαν Ντιέγκο. Γιατί εκείνοι που έψαχναν στη σκοτεινιά της Αρκτικής είχαν ανακαλύψει ένα κίτρινο μέταλλο κι ακόμα γιατί οι ατμοπλοϊκές και μεταφορικές εταιρείες είχαν διαφημίσει την ανακάλυψη, με αποτέλεσμα ένα πλήθος κόσμου να ορμήσει στον Βορρά. Όλοι αυτοί ζητούσαν σκύλους και μάλιστα μεγαλόσωμους, με δυνατούς μυς, ώστε ν' αντέχουν στη σκληρή δουλειά, και γούνινα πανωφόρια για να τους προστατεύουν από τον παγετό.

Ο Μπακ ζούσε σ' ένα μεγάλο σπίτι που ανήκε στον δικαστή Μίλλερ, στην ηλιόλουστη κοιλάδα της Σάντα Κλάρα. Το οικοδόμημα βρισκόταν πίσω απ' τον δρόμο, μισοκρυμμένο ανάμεσα στα δέντρα, έτσι ώστε μόλις μπορούσες να διακρίνεις την πλατιά,

δροσερή βεράντα που το έζωνε κι από τις τέσσερις πλευρές. Το πλησίαζες από χαλικόστρωτα δρομάκια, χαραγμένα πάνω σε απλωτές πρασιές και κάτω από ψηλές λεύκες που τα κλαδιά τους συμπλέκονταν σχηματίζοντας αψίδες. Στο πίσω μέρος η άνεση του χώρου ήταν μεγαλύτερη. Υπήρχαν μεγάλοι στάβλοι, που απασχολούσαν μια ντουζίνα ιπποκόμους και παραπαιδιά, μια σειρά καλύβες από κληματόβεργες για τους υπηρέτες, ατέλειωτη και στοιχισμένη παρτάξαη από παραπήγματα, αμπέλια, καταπράσινα βοσκοτόπια, περιβόλια και πρασιές με βατόμουρα. Τέλος, υπήρχε αντλιοστάσιο για το αρτεσιανό πηγάδι και μια μεγάλη τσιμεντένια πισίνα, όπου τ' αγόρια του δικαστή Μίλλερ κάνανε τις πρωινές βουτιές τους, για να μένουν δροσερά τις ζεστές ώρες του απομεσήμερου.

Και μέσα στο μεγάλο αυτό κτήμα κυριαρχούσε ο Μπακ. Εκεί είχε γεννηθεί κι εκεί είχε ζήσει τα τέσσερα χρόνια της ζωής του. Η αλήθεια είναι ότι υπήρχαν κι άλλοι σκύλοι, κάτι απόλυτα φυσικό για μια τόσο εκτεταμένη περιοχή, αλλ' αυτοί δε μετρούσαν. Κατοικούσαν στα συνωστισμένα καλύβια για σκύλους ή ζούσαν ταπεινά στις διάφορες γωνιές του σπιτιού, όπως ο Τουτς, το γιαπωνέζικο σκυλάκι, ή η άτριχη Μεξικάννα Ύζαμπελ – όντα παράξενα, που σπάνια ξεμυτάνε ή πατάνε το πόδι τους στο χώμα. Από την άλλη, υπήρχαν καμιά εικοσαριά φοξ τεριέ, που γάβγιζαν με αυθάδεια στον Τουτς και στην Ύζαμπελ και κοιτούσαν από τα παράθυρα κάτω από την προστασία ολόκληρης λεγεώνας υπηρετριών οπλισμένων με σκούπες και ξεσκονιστήρια.

Αλλά ο Μπακ δεν ήταν ούτε σπιτόσκυλο ούτε καλυβόσκυλο. Ολόκληρο το βασίλειο ήταν δικό του. Τσαλαβουτούσε στη δεξαμενή ή κυνηγούσε με τους γιους του δικαστή, συνόδευε τις θυγατέρες του, τη Μόλλι και την Άλις, στους βραδινούς ή πολύ πρωινούς τους περιπάτους, τις χειμωνιάτικες νύχτες ξάπλωνε στα πόδια του δικαστή μπροστά στο βουερό τζάκι της βιβλιοθήκης, κουβαλούσε στη ράχη του τα εγγόνια του αφεντικού του ή τα κυλούσε πάνω στη χλόη, περιφρουρώντας τα στ' άγρια παιχνίδια τους στη δεξαμενή των στάβλων κι ακόμα πιο πέρα, ως τα λιβάδια με τα βατόμουρα. Βάδιζε ανάμεσα στα τεριέ με υπεροψία· όσο για τον Τουτς και την Ίζαμπελ, τους αγνοούσε τελείως, γιατί ήταν βασιλιάς – βασιλιάς πάνω σε καθετί που προχωρούσε, σερνόταν ή πετούσε και ανήκε στον δικαστή Μίλλερ, μηδέ των ανθρώπων εξαιρουμένων.

Ο πατέρας του ο Έλμο, ένας πελώριος σκύλος του Αγίου Βερνάρδου, ήταν ο αχώριστος σύντροφος του δικαστή και ο Μπακ υποσχέθηκε ν' ακολουθήσει τα βήματα του πατέρα του. Βέβαια, αυτός δεν ήταν τόσο βαρύς –ζύγιζε μόνον εκατόν σαράντα λίβρες– γιατί η μητέρα του η Σεπ ήταν σκοτσέζικο τσοπανόσκυλο. Παρ' όλα αυτά, αν πρόσθετες στις εκατόν σαράντα λίβρες την αξιοπρέπεια από την καλοπέραση και τον καθολικό σεβασμό, έβλεπες απόλυτα φυσική τη βασιλική του εμφάνιση. Στο διάστημα των τεσσάρων χρόνων της νεαρής σκυλίσιας ζωής του έζησε σαν ένας χορτάτος αριστοκράτης· είχε μια γνήσια υπεροψία κι έναν παιχνιδιάρικο εγωτισμό, όπως έχουν μερικές φορές οι άρχοντες

της επαρχίας εξαιτίας των στενόμυαλων αντιλήψεών τους. Οπωσδήποτε όμως είχε αποφύγει να γίνει ένα παραχαϊδεμένο σπιτόσκυλο. Με το κυνήγι και τ' ανάλογα παιχνίδια της εξοχής είχε διατηρήσει τους μυς του γερούς και δυνατούς κι ακόμα, για τον ίδιο, όπως και για τις παρόμοιες ράτσες, η αγάπη για το νερό υπήρξε αποτελεσματικός προστάτης της υγείας του.

Αυτή, λοιπόν, ήταν η κατάσταση του σκύλου Μπακ στα τέλη του 1897, όταν η ανακάλυψη του μεταλλεύματος στο Κλοντάικ τράβηξε ανθρώπους απ' όλο τον κόσμο στον παγωμένο Βορρά. Αλλά ο Μπακ δε διάβαζε εφημερίδες ούτε ήξερε ότι ο Μάνιουελ, ένας βοηθός κηπουρού, ήταν το κακό του συναπάντημα. Ο Μάνιουελ είχε ένα φοβερό ελάττωμα: του άρεσε να παίζει κινέζικη λοταρία. Ακόμα, στο παιχνίδι του είχε ένα ιδιαίτερα αδύνατο σημείο: την πίστη σ' ένα σύστημα, με αποτέλεσμα η αποτυχία του να είναι εξασφαλισμένη. Γιατί το να παίζεις ένα σύστημα απαιτεί χρήματα και ο μισθός ενός βοηθού κηπουρού δεν μπορούσε καν να καλύψει τις ανάγκες μιας συζύγου κι ενός τσούρμου παιδιών.

Την αξιομνημόνευτη εκείνη νύχτα της προδοσίας του Μάνιουελ ο δικαστής βρισκόταν σε μια συνέλευση του Αναπτυξιακού Συνδέσμου Καλλιεργητών και τ' αγόρια του ήταν απασχολημένα με την οργάνωση μιας αθλητικής λέσχης. Κανείς δεν είδε εκείνον και τον Μπακ να βγαίνουν απ' τον κήπο· όσο για τον ίδιο τον Μπακ, φαντάστηκε ότι πρόκειται για μια απλή βόλτα. Κι αν εξαιρέσεις ένα μοναχικό

άτομο, κανένας άλλος δεν τους είδε να φτάνουν στη μικρή προαιρετική στάση, τη γνωστή με τ' όνομα Κόλετζ Παρκ. Εκείνος μίλησε στον Μάνιουελ και ήταν μόνο οι δυο τους που άκουσαν το κουδούνισμα των χρημάτων.

«Θα μπορούσες να 'χες δέσει το πράμα πριν το παραδώσεις» είπε ο τύπος άγρια και τότε ο Μάνιουελ πέρασε ένα κομμάτι γερό σκοινί γύρω απ' τον λαιμό του Μπακ, κάτω απ' το περιλαίμιο.

«Σφίξε το και θα του πετάξεις τα μάτια έξω» είπε ο Μάνιουελ και ο ξένος έγνεψε καταφατικά.

Ο Μπακ δέχτηκε το σκοινί με ήρεμη αξιοπρέπεια. Το σίγουρο είναι ότι το γεγονός τού φάνηκε ασυνήθιστο, αλλά είχε μάθει να εμπιστεύεται τους ανθρώπους που γνώριζε και να τους παραχωρεί ένα ποσοστό γνώσης μεγαλύτερο απ' το δικό του. Αλλά, όταν οι άκρες του σκοινιού βρέθηκαν στα χέρια του ξένου, βρυχήθηκε απειλητικά. Είχε απλά εκδηλώσει την οργή του, με την υπερήφανη πίστη ότι το είδος αυτό της υπόδειξης σήμαινε και διαταγή. Όμως με κατάπληξη αισθανθηκε το σκοινί να σφίγγεται γύρω από τον λαιμό του και να του κόβει την ανάσα. Όρμησε με ξαφνική λύσσα στον άντρα, που πρόλαβε όμως να τον αρπάξει από το σβέρο και με μια επιδέξια κίνηση να τον ξαπλώσει ανάσκελα. Όσο ο Μπακ πάλευε με μανία, το σκοινί σφιγγόταν ανελέητα, η γλώσσα βγήκε έξω από το στόμα και το μεγάλο του στέρνο αγωνιζόταν να πάρει αναπνοή. Ποτέ σ' ολόκληρη τη ζωή του δεν του είχαν συμπεριφερθεί τόσο χυδαία και ποτέ δεν είχε αισθανθεί τέτοια οργή. Αλλά η δύναμή του κάμφθηκε, τα μά-

τια του θάμπωσαν και δεν καταλάβαινε πια τίποτα όταν έφτασε το τρένο και οι δυο άντρες τον πέταξαν στη σκευοφόρο.

Η επόμενη φάση ήταν όταν άρχισε, κάπως θολά, να συνειδητοποιεί ότι η γλώσσα του ήταν πληγωμένη και ότι ταρακουνιόταν ολόκληρος μέσα σε κάποιο μεταφορικό μέσο. Το βραχνό στρίγκλισμα της ατμομηχανής σ' ένα σταυροδρόμι τον βοήθησε να καταλάβει πού βρισκόταν. Πολλές φορές είχε ταξιδέψει με τον δικαστή, χωρίς να ζήσει την αίσθηση ότι ταξιδεύει σε σκευοφόρο. Άνοιξε τα μάτια κι εκεί φάνηκε ζωγραφισμένη η οργή ενός αιχμάλωτου βασιλιά. Ο άντρας έκανε να τον πιάσει απ' τον λαιμό, αλλά ο Μπακ ήταν πολύ πιο γρήγορος. Του άρπαξε το χέρι και δεν ξέσφιξε τα σαγόνια του παρά μόνο όταν, για μια φορά ακόμα, οι αισθήσεις του άρχισαν να κάμπτονται.

«Να! Παθαίνει κρίσεις» είπε ο τύπος, κρύβοντας το πληγωμένο χέρι του απ' τον υπάλληλο του τρένου, που είχε τρέξει ακούγοντας τον θόρυβο. «Τον πηγαίνω στο Φρανσίσκο για λογαριασμό του αφεντικού. Εκεί θα τον γιατροπορέψει κάποιος μουρλοκτηνίατρος».

Κάτω απ' το υπόστεγο ενός καπηλειού στην προκυμαία του Σαν Φρανσίσκο ο άντρας μίλησε γι' αυτή τη νυχτερινή διαδρομή και πιο πολύ για τον εαυτό του.

«Πενήντα δολάρια είναι να πάρω όλα κι όλα απ' αυτή την ιστορία» μουρμούριζε «και δε θα 'θελα να το κάνω ούτε για χίλια και μάλιστα μετρητά».

Το χέρι του ήταν τυλιγμένο μ' ένα ματωμένο μα-

ντίλι και το δεξί σκέλος του παντελονιού του ήταν σκισμένο από το γόνατο ως τον αστράγαλο.

«Και πόσα πήρε το άλλο το κορόιδο;» ρώτησε ο κάπελας.

«Εκατό» απάντησε εκείνος. «Ούτε ένα σέντσι λιγότερο, μα την πίστη μου».

«Δηλαδή όλα μαζί μας κάνουν εκατόν πενήντα» λογάριωσε ο ταβερνιάρης «κι εδώ που τα λέμε, τ' αξίζει, εκτός κι αν δεν τα λέω σωστά».

Ο κλέφτης ξετύλιξε το ματωμένο μαντίλι και κοίταξε το σπαραγμένο χέρι του.

«Αν δεν έχω αρπάξει καμιά λύσσα...»

«Θα 'ναι γιατί εσύ γεννήθηκες για την κρεμάλα» γέλασε ο άλλος και πρόσθεσε: «Έλα τώρα να βάλεις ένα χεράκι, πριν πάρεις αποδώ τον μπόγο σου».

Ζαλισμένος και με αφόρητους πόνους στον λαιμό και στη γλώσσα, ο Μπακ έκανε μια προσπάθεια ν' αντιμετωπίσει τους βασανιστές του, αλλ' αυτοί τον έριξαν κάτω και, αφού τον στρίμωξαν αρκετές φορές, κατόρθωσαν να του βγάλουν το βαρύ μπρούντζινο περιλαίμιο μαζί με το σκοινί και τον πέταξαν μέσα σ' ένα καφασωτό κλουβί.

Απέμεινε εκεί την υπόλοιπη εξοντωτική νύχτα, προσπαθώντας ν' απαλύνει την οργή και την πληγωμένη του περηφάνια. Ήταν αδύνατο να καταλάβει τι σήμαιναν όλ' αυτά. Τι ζητούσαν απ' αυτόν οι περίεργοι εκείνοι άνθρωποι; Γιατί τον κρατούσαν κλεισμένο μέσα στο στενό κλουβί; Δεν ήξερε γιατί, αλλά ένιωθε καταπιεσμένος από την αόριστη αίσθηση μιας επερχόμενης συμφοράς. Στη διάρκεια της νύχτας αναπήδησε αρκετές φορές όταν άκουγε την

πόρτα στο υπόστεγο ν' ανοίγει, περιμένοντας να δει τον δικαστή ή τουλάχιστον τους γιους του. Αλλά κάθε φορά αντίκριζε το παραφουσκωμένο πρόσωπο του ταβερνιάρη να τον περιεργάζεται στο τσιμπλιάρικο φως ενός αλειμματοκεριού. Και κάθε φορά το χαρούμενο γάβγισμα που σιγότρεμε στο λαρύγγι του γινόταν άγριο ουρλιαχτό.

Τελικά ο ταβερνιάρης τον άφησε μόνο, ώσπου το πρωί μπήκαν τέσσερις άντρες και πήραν το κλουβί. Περισσότεροι βασανιστές, σκέφτηκε ο Μπακ βλέποντας τους κουρελιάρηδες με τις αναμαλλιασμένες, ύποπτες φάτσες. Τους ορμούσε και τους γάβγιζε μέσα από τα κάγκελα. Εκείνοι χασκογελούσαν κι έχωναν ξύλα στο κλουβί του, που αμέσως τ' άρπαζε με τα δόντια, ως τη στιγμή που κατάλαβε τις προθέσεις τους. Αποκεί και πέρα κάθισε κατσούφικα, ώσπου φόρτωσαν το κλουβί σ' ένα βαγόνι. Αυτός και η καφασωτή φυλακή του άλλαξαν πολλά χέρια. Τον αναλάβανε υπάλληλοι του γραφείου μεταφορών, τον φόρτωσαν σ' άλλο βαγόνι, τον μεταφέρανε με φορτηγό μαζί μ' ένα σωρό κιβώτια και δέματα σ' ένα οχηματαγωγό, τον ξεφόρτωσαν σε μια αποθήκη σιδηροδρομικού σταθμού, απ' όπου τελικά τον τοποθέτησαν σε μια ταχεία.

Δυο μέρες και δυο νύχτες έσερναν την ταχεία ατμομηχανές που στρίγκλιζαν· δυο μέρες και δυο νύχτες ο Μπακ ούτε έφαγε ούτε ήπια. Μέσα στον θυμό του αντιμετώπιζε κάθε απόπειρα των υπαλλήλων μουγκρίζοντας κι εκείνοι, για να τον πειράξουν, κάνανε το ίδιο. Όταν ορμούσε τρέμοντας και αφρίζοντας πάνω στα κάγκελα, γελούσαν και τον

κορόιδευαν. Ούρλιαζαν και γάβγιζαν σαν σιχαμερά σκυλιά, νιαούριζαν, κουνούσαν τα χέρια τους και κελαηδούσαν. Όλ' αυτά ήταν πολύ γελοία, το καταλάβαινε, αλλά έθιγαν την αξιοπρέπειά του και η οργή του γινόταν όλο και μεγαλύτερη. Δεν υπέφερε τόσο από πείνα, αλλά τον βασάνιζε η έλλειψη του νερού και οδηγούσε τον θυμό του στα όρια του πυρετού. Έτσι, η υπερένταση κι ο ερεθισμός τού έφεραν πραγματικό πυρετό και φλόγωση στον ξεραμένο και πρησμένο λαιμό και στη γλώσσα.

Μόνο για ένα πράγμα ήταν ευχαριστημένος: του είχαν βγάλει το σκοινί, δείχνοντας έτσι μια ανόητη υπεροχή, αλλά τώρα ήταν ευκαιρία να τους δώσει να καταλάβουν. Δε θα του ξανάβαζαν ποτέ σκοινί γύρω απ' τον λαιμό του. Πάνω σ' αυτό ήταν αμετακίνητος. Δυο μέρες και δυο νύχτες ούτε έφαγε ούτε ήπια και σ' αυτό το διάστημα του μαρτυρίου μάζεψε τέτοιο απόθεμα οργής, για να το εξαπολύσει στον πρώτο που θα του φερόταν άσχημα. Τα μάτια του έσταζαν αίμα και είχε μεταμορφωθεί σε λυσσασμένο δαίμονα. Τόσο πολύ είχε αλλάξει, ώστε ούτε ο ίδιος ο δικαστής δε θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει. Όσο για τους υπαλλήλους της ταχείας, αναστέναξαν με ανακούφιση όταν τον ξεφόρτωσαν στο Σιάτλ.

Τέσσερις άντρες μεταφέρανε προσεκτικά την κλούβα από το βαγόνι στην πίσω αυλή με τους ψηλούς μαντρότοιχους. Ένας γεροδεμένος τύπος με κόκκινη ξετραχηλισμένη φανέλα βγήκε και υπέγραψε στο βιβλίο του οδηγού. Στο πρόσωπό του ο Μπακ μάντεψε τον επόμενο βασανιστή και του όρμησε

άγρια μέσα από τα κάγκελα. Ο άντρας χαμογέλασε μορφάζοντας κι έφερε ένα τσεκούρι κι ένα ρόπαλο.

«Δε θα τον βγάλεις τώρα έξω;» ρώτησε ο οδηγός.

«Και βέβαια» απάντησε εκείνος, βάζοντας σαν μοχλό το τσεκούρι ανάμεσα στα ξύλα του κλουβιού.

Οι τέσσερις που είχαν κάνει τη μεταφορά σκόρπισαν στη στιγμή και σκαρφάλωσαν για σιγουριά στην κορυφή του τοίχου προκειμένου να παρακολουθήσουν την παράσταση.

Ο Μπακ όρμησε στο σπασμένο ξύλο, το δάγκωνε, το τραβούσε και το κομμάτιαζε. Όπου έπεφτε το τσεκούρι, εκείνος από μέσα γρύλιζε και μούγκριζε, προσπαθώντας λυσσασμένα να βγει, ενώ ταυτόχρονα ήρεμος ο άνθρωπος με την κόκκινη φανέλα πάσχιζε να τον ελευθερώσει.

«Έλα, κοκκινομάτη διάολε» φώναξε όταν είχε ανοίξει αρκετό πέρασμα για το σώμα του Μπακ.

Την ίδια στιγμή άφηνε το τσεκούρι κι έπαιρνε το ρόπαλο με το δεξί του χέρι.

Κι έμοιαζε στ' αλήθεια με κοκκινομάτη διάβολο, όπως μαζεζόταν για να ορμήσει, με το τρίχωμά του ορθωμένο, το στόμα αφρισμένο και μια σπίθα τρέλας στα μάτια. Τινάχτηκε οργισμένος καταπάνω στον άνθρωπο με τις εκατόν σαράντα λίβρες του, που αυξάνονταν από τη συσσωρευμένη οργή δυο μερόνυχτων. Ήταν στον αέρα, με τα σαγόνια έτοιμα να δαγκώσουν, όταν δέχτηκε ένα χτύπημα που του αναχαίτισε το κορμί κι έκανε τα δόντια του να κλείσουν σ' ένα κροτάλισμα γεμάτο αγωνία. Στριφογύρισε κι έπεσε στο χώμα λίγο με τη ράχη και λίγο με το πλευρό. Δεν καταλάβαινε τίποτα απ' όλ' αυτά,

γιατί σ' ολόκληρη τη ζωή του δεν τον είχαν χτυπήσει με ρόπαλο. Μ' έναν βρυχηθμό, κάτι ανάμεσα σε γάβγισμα και κραυγή, ξαναστάθηκε στα πόδια του και όρμησε πάλι. Το δεύτερο χτύπημα τον ξάπλωσε τσακισμένο στο έδαφος. Αυτή τη φορά κατάλαβε ότι ήταν από το ρόπαλο, αλλά η τρέλα του τον έκανε ασυγκράτητο. Όρμησε δώδεκα φορές, αλλά άλλες τόσες το ματσούκι τον έριξε κάτω.

Αφού ξεφύσηξε με ιδιαίτερη μανία, σύρθηκε, αλλά ήταν πολύ ζαλισμένος για να ορμήσει. Παραπατούσε ξέπνοος, ενώ το αίμα έτρεχε από τη μύτη, το στόμα και τ' αυτιά και τ' όμορφο τρίχωμά του ήταν κατάστικτο από πιτσιλιές ματωμένου σάλιου. Τότε ο άντρας προχώρησε ψύχραιμα και του κατάφερε ένα φοβερό χτύπημα στη μύτη. Όλοι οι πόνοι που είχε αισθανθεί ως τότε δεν ήταν τίποτα σε σύγκριση με την τυραννική αγωνία αυτού του τελευταίου. Μ' έναν βρυχηθμό λιονταρίσιο τινάχτηκε πάνω στον άντρα, αλλά εκείνος, περνώντας το ρόπαλο από το ένα χέρι στο άλλο, ολότελα ήρεμος, τον άρπαξε από το σαγόνι και τον έστρεψε προς τα κάτω και πίσω. Ο Μπακ διέγραψε ενάμιση κύκλο στον αέρα κι έπειτα έσκασε στο έδαφος με το κεφάλι και το στήθος.

Προσπάθησε να επιτεθεί για τελευταία φορά. Τότε ο τύπος τού έδωσε το πονηρό χτύπημα που σκόπιμα κρατούσε τόση ώρα για το τέλος και ο Μπακ σωριάστηκε αναίσθητος στο χώμα.

«Είναι αχτύπητος στο ημέρωμα των σκυλιών, αυτό ξέρω να πω» φώναξε μ' ενθουσιασμό ένας από τους άντρες πάνω στον τοίχο.

«Ο Ντρούθερ δαμάζει αλογάκια κάθε μέρα και

διπλάσια τις Κυριακές» απάντησε ο οδηγός καθώς ανέβαινε στο βαγόνι και ξεκινούσε.

Οι αισθήσεις του Μπακ επανήλθαν, όχι όμως και η δύναμή του. Απόμεινε εκεί που είχε πέσει και παρατηρούσε τον άντρα με την κόκκινη φανέλα.

«Τ' όνομά του είναι Μπακ» μονολόγησε ο άντρας.

Το πληροφορήθηκε από το γράμμα του ταβερνιάρη, που του γνωστοποιούσε την αποστολή της κλούβας και του περιεχομένου της.

«Λοιπόν, Μπακ, αγόρι μου» συνέχισε με ήπια φωνή «εμείς οι δυο είχαμε ένα μικρό καβγαδάκι και το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να το ξεχάσουμε. Έχεις μάθει τώρα ποια είναι η θέση σου κι εγώ ξέρω τη δική μου. Να 'σαι ένα καλό σκυλάκι κι όλα θα πάνε μια χαρά. Αν όμως επιμένεις να 'σαι βρομόσκυλο, τότε θα σου βγάλω τ' άντερα έξω. Κατάλαβες;»

Όσο μιλούσε, του χάιδευε άφοβα το κεφάλι που τόσο άκαρδα είχε χτυπήσει και ο Μπακ δέχτηκε το χάδι αδιαμαρτύρητα, κι ας ορθώθηκαν οι τρίχες του χωρίς να το θέλει. Όταν ο τύπος τού έφερε νερό, ήπιε με λαχτάρα κι αργότερα καταβρόχθισε αρκετά κομμάτια κρέας μέσα από το χέρι του.

Μπορεί να ήταν χτυπημένος (κι αυτό το ήξερε καλά), αλλά δεν είχε τσακίσει. Κατάλαβε μια και καλή ότι δεν είχε εναλλακτικές λύσεις μπροστά σ' έναν άνθρωπο με ρόπαλο. Έμαθε το μάθημα και δεν το ξέχασε ποτέ στην υπόλοιπη ζωή του. Το ρόπαλο γι' αυτόν στάθηκε μια αποκάλυψη. Ήταν η θητεία του στην περιοχή όπου βασίλευε ο νόμος του πρωτόγονου κι αυτή τη θητεία την έκανε στη μέση

της πορείας του. Τα γεγονότα της ζωής είχαν πάρει άγρια όψη και, παρόλο που αντιμετώπιζε αυτή την όψη χωρίς ιδιαίτερο τρόμο, αισθανόταν να αφυπνίζεται μέσα του όλη εκείνη η λανθάνουσα πονηριά της φύσης του. Όσο περνούσαν οι μέρες, έφταναν κι άλλα σκυλιά μέσα σε κλούβες, δεμένα με σκοινιά, άλλα υπάκουα κι άλλα αγριεμένα που, μόλις έφταναν, άρχιζαν να ουρλιάζουν. Όμως έβλεπε πως όλα, χωρίς εξαίρεση, περνούσαν τελικά στην κυριαρχία του άντρα με την κόκκινη φανέλα. Αντικρίζοντας αυτή την άγρια κατάσταση να επαναλαμβάνεται, ο Μπακ οδηγήθηκε στο συμπέρασμα ότι ο άνθρωπος με το ρόπαλο ήταν ένας νομοθέτης, ο αφέντης στον οποίο έπρεπε να υπακούς, χωρίς απαραίτητα να γίνεις και φίλος του. Γι' αυτό το τελευταίο ο Μπακ δεν είχε ενοχές, παρόλο που είδε χτυπημένα σκυλιά να κάνουν χαρές σ' εκείνο τον τύπο, να του κουνάνε την ουρά και να του γλείφουνε το χέρι. Αλλά είχε δει κι έναν σκύλο που δε θέλησε ούτε να υπακούσει ούτε να συμβιβαστεί και τελικά σκοτώθηκε πάνω στον αγώνα για την εξουσία.

Κάθε τόσο έφταναν ξένοι, που μιλούσαν στον άνθρωπο με την κόκκινη φανέλα άλλοτε όλο έξαψη, άλλοτε κολακεύοντάς τον ή με διάφορους άλλους τρόπους. Τέτοιες ώρες τα χρήματα άλλαζαν χέρια και οι ξένοι έφευγαν παίρνοντας μαζί τους ένα ή περισσότερα σκυλιά. Ο Μπακ αναρωτιόταν πού άραγε να τα πήγαιναν, αφού δεν τα 'βλεπε να ξαναγυρίζουν. Οπωσδήποτε όμως υπήρχε μέσα του ο φόβος για το μέλλον και χαιρόταν κάθε φορά που δεν τον διάλεγαν.

